

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Mfv.II.10.012/2026/2.

A tanács tagjai: dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró
dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró
dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna bíró
dr. Osztovits András bíró

A felperes: felperes (cím1)

A felperes jogi képviselője:
dr. Eszterle Alexandra egyéni ügyvéd (cím2)

Az alperes: alperes (cím3)

Az alperes jogi képviselője:
dr. Várkonyi Péter kamarai jogtanácsos (cím3)

A per tárgya: munkaviszony megszüntetés jogellenességének jogkövetkezményei

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.133/2025/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Fővárosi Törvényszék 1.M.70.515/2023/31.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

Megállapítja, hogy a 26.057 (huszonhatezer-ötvenhét) forint meg nem fizetett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem illetéke az állam terhén marad.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] A felek 2023. február 22-től teljes munkaidős határozatlan idejű munkaviszonyt létesítettek adminisztrátor munkakörre, a munkaszerződés 1.1. pontjában rögzítették, hogy a munkavállaló korábbi, 2018. április 12-től a cég1-nél, illetve jogelőd köztulajdonban álló foglalkoztatónál fennállt munkaviszonya 2023. február 21-én a felek közös megegyezésével szűnt meg, amely nem tartalmazott a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben a munkavállaló részére a munkáltató által kifizetett juttatást. Mindezek alapján a jelen munkaviszony esetében a felmondási időre, valamint a végkielégítésre való jogosultság megállapításánál ezen korábbi munkaviszony kezdő napját, azaz 2018. április 12-ét kell figyelembe venni. A felek a munkaszerződésben négy hónap próbaidőt kötöttek ki, amely 2023. február 22-től 2023. június 22-ig tartott.

[2] A felperes a munkába állást követő időszakban több alkalommal – magasabb munkabérral és home office lehetőséggel járó – magasabb, beszerzői munkakörbe helyezését kérte. Kérelmeit a vezetői sorra visszautasították.

[3] A felperest 2023. május 26-án a beszerzési vezető 12 óra 58 perckor hívta telefonon és arra utasította, hogy menjen fel az ügyvezető igazgató asszisztenséhez a dokumentumokért, azokat szkennelje be és továbbítsa az érintetteknek. A felperes az utasítás végrehajtását azzal az indokkal tagadta meg, hogy a munkaideje véget ért, már nem tartózkodik az épületben.

[4] A felperes 2023. május 26-tól június 13-ig keresőképtelen beteg volt, ezalatt 2023. június 1-jén a beszerzési és logisztikai igazgatónak írt e-mailben kezdeményezte a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 61. § (4) bekezdésének c) pontja alapján – legkisebb gyermeke három és fél éves életkorára hivatkozással – részére 2023. június 1-től részben távmunka engedélyezését. A vezető a felperes kérelmét azzal utasította el, hogy az Mt. 61. § (4) bekezdése szerint a kérelem jogalapja a munkaviszony első hat hónapjában nem áll fenn.

[5] Az alperes 2023. június 5-én kelt próbaidő alatti azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az intézkedést postai úton megküldte a felperes helység1 lakcímére, ahonnan az 2022. június 22-én „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A felperes keresőképtelen betegállománya alatt telefonon értesült a munkáltatói intézkedésről, amit végül vele 2023. június 14-én személyes átadással közöltek. A felperes 2023. június 12-én e-mailben kérte, hogy az alperes közölje a próbaidő hatálya alatti azonnali hatályú felmondás indokolását. Az alperes 2023. június 20-án azt az indokolást adta, hogy a felperes

munkaviszonyának próbaidő alatti megszüntetése és a munkaszerződésmódosítás iránti kérelem elutasítása között semmilyen okozati összefüggés nem áll fenn. A munkaviszony próbaidő alatti megszüntetéséhez bizalomvesztés, a felperes együttműködési készségében megnyilvánuló alapvető hiányosságok, rövidebb irodai jelenlét, magasabb munkakörbe kerülésre és magasabb bérre vonatkozó követelkezés, valamint a 2023. május 26-án a közvetlen felettes által kiadott munkavégzés megtagadása vezetett.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes keresetében 738.000 forint végkielégítés és 564.856 forint felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg (kompenzációs káráltalány) megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[9] A másodfokú bíróság kiemelte, miután nem volt vitatott, hogy a felmondás postai kézbesítése nem a felperes által bejelentett elérhetőségi címén történt, az szabályszerűtlen, ahhoz semmilyen joghatás nem fűződik egyrészt emiatt, másrészt azért sem, mert a közlés korábban, június 14-én személyes átadással megtörtént. Az intézkedés meghozatalának dátuma, a társadalombiztosítási nyilvántartásból való kijelentés és az intézkedés közlése külön cselekmények. A próbaidő alatti azonnali hatályú felmondás 2023. június 5-én kelt, de azt a felperessel - személyes átvétel útján - csak 2023. június 14-én közölték. Nem volt jelentősége a felperes 2023. június 5-i kijelentésének, mert a munkaviszonyból származó jogokat és kötelezettségeket nem az szüntette meg.

[10] Emellett az azonnali hatályú felmondás nem volt címzett jognyilatkozat sem, amely a munkaviszonyt feltétel nélkül és egyértelműen megszüntetné. A felperes 2023. május 26-tól június 13-ig keresőképtelen állományba került, ennek folytán nem állt fenn a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettsége, az alperest pedig emiatt nem terhelte foglalkoztatási kötelezettség, nem pedig a kijelentés miatt. Irreleváns volt az is, hogy a felperes 2023. június 12-én kérte az indokolás nélküli felmondás indokainak közlését, tekintettel arra, hogy a felperessel akkor az intézkedést még nem közölték, arról csak informális úton módon szerzett tudomást. A közlés személyes átadással 2023. június 14-én hatályosult, ez szüntette meg a munkaviszonyt. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem eredményezi az intézkedés jogellenességét az, hogy a társadalombiztosítási kijelentés az intézkedés közléséhez képest téves dátummal történt.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[11] A jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre és a Kúria közzétett határozatától való eltérésre hivatkozással a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte elsődlegesen - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetének történő helyt adást, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását.

[12] Megsértett jogszabályhelyként az Mt. 15. § (4) bekezdését, 24. § (1) - (2) bekezdését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kúria Mfv.X.10.137/2020. számú [megjelent: BH2021. 113.] és Mfv.II.10.137/2023/3. számú [megjelent: BH2024. 118.] határozatától.

[13] Felülvizsgálati kérelme III. pontjában felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett. Idézte a Pp. - az igazságügyi tárgyú törvények módosításáról 2025. évi XLIX. törvénnyel (a továbbiakban: Módtv.) módosított - 407. § e) pontját és 409. § (1) bekezdését. Álláspontja szerint a "Pp. 407. § a) és b) pontja" alapján helye van a felülvizsgálat engedélyezésének.

[14] Érvelése szerint a felmondás postai úton történő közlése körében kialakult gyakorlat szerint a munkáltató a felmondás közléséig terjedő időszakra a meg nem jelenő munkavállaló részére igazolatlan, nem fizetett munkanapokat számfejt, majd a felmondás tényleges átvételének – illetve a kézbesítési vélelem beálltának – időpontjával szünteti meg a munkaviszonyt, és ezt követően jelenti ki a munkavállalót.

[15] Megítélése szerint ez a gyakorlat jogszerű és helyes, mivel a munkaviszony megszüntetésének joghatásai – így különösen a társadalombiztosítási jogviszony megszűnése és a munkavállaló kijelentése – kizárólag a felmondás közlését követően állhatnak be. A közlés időpontját megelőzően a munkaviszony fennáll, ezért a munkavállaló kijelentésére sem jogilag, sem ténylegesen nincs lehetőség.

[16] Az ügyben eljáró bíróságok álláspontja a fenti gyakorlattól eltér, ami jelentős bizonytalanságot okoz a munkajogi és társadalombiztosítási jogviszonyok kezelésében. A munkáltatókat ellehetetlenült helyzetbe hozza és ellentétes a jogbiztonság alapelveivel is.

[17] Hangsúlyozta, hogy a felmondás közlésére és a társadalombiztosítási jogviszony megszűnésére vonatkozó szabályok társadalmilag rendkívül jelentős súllyal bírnak. Magyarországon rendkívül sok személy áll munkaviszonyban, ezért kiemelten fontos, hogy e területen egységes, világos és kiszámítható joggyakorlat alakuljon ki. Ennek hiánya tömeges jogvitákhoz, valamint a munkáltatók és munkavállalók jogainak és kötelezettségeinek bizonytalan megítéléséhez vezethet.

[18] Megítélése szerint a munkaviszony megszüntetésének közlésére és az ehhez kapcsolódó kijelentési kötelezettségre vonatkozó szabályok nyelvtani és rendszertani értelmezése sem alapozza meg az eljáró bíróságok jogi álláspontját. A közlés intézménye a munkavállalók számára kiemelten fontos garanciális szabály, amely biztosítja a munkaviszony megszűnésének egyértelmű, ellenőrizhető és kiszámítható időpontját. E körben az egyértelmű és következetes joggyakorlat kialakítása elengedhetetlen, mind a munkavállalók jogainak védelme, mind a jogbiztonság érvényesülése érdekében.

[19] A felmondás közlésének jogszerűsége és a munkaviszony megszüntetésének szabályos lebonyolítása nem csupán az egyedi jogvita szempontjából bír jelentőséggel, hanem kiemelt társadalmi érdek. A munkaviszony megszüntetésének időpontja közvetlen hatással van a munkavállalók társadalombiztosítási jogviszonyára, ellátásokra való jogosultságára, valamint megélhetési biztonságára, míg a munkáltatók oldalán alapvető kötelezettségek teljesítését

érinti. A hivatkozott szabályok egyértelmű, jogszerű és következetes alkalmazása elengedhetetlen a jogbiztonság és a társadalmi bizalom fenntartása érdekében.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem nem alapos.

[21] A Kúria mindenekelőtt rámutat arra, hogy a Módtv. 153-161. §-ai módosították a Pp-nek a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó egyes rendelkezéseit. A Módtv. 243. § (4) bekezdése alapján, a módosított tartalmú szabályok 2026. január 1-jén léptek hatályba. Átmeneti rendelkezés hiányában, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. (2) bekezdés b) pontja alapján a 2025. december 31-én vagy azt megelőzően meghozott jogerős határozatok - így a 2025. október 16-án kelt jogerős ítélet - felülvizsgálatára a módosítás előtti rendelkezések alkalmazandók [Kúria Pfv.I.20.089/2026/4.], a Kúria ezért erre figyelemmel vizsgálta a felperes kérelmét.

[22] A felperes által idézett 2026. január 1-től hatályos Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontja szerint a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása, míg a b) pontja alapján a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt van lehetőség a felülvizsgálat engedélyezésének. E szabályok lényegében megfelelnek az eljárásban alkalmazandó Pp. 409. § (2) bekezdés a) és b) pontjának, ezért a Kúria e szabályok alapján, tartalma szerint bírálta el a kérelmet.

[23] A Pp. 523. § (1) bekezdése értelmében munkaügyi perben nincs helye felülvizsgálatnak, ha a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték, illetve annak a 21. § (1)–(4) bekezdése alapján, továbbá a 21. § (5) bekezdésének az egyesített perekre történő megfelelő alkalmazásával megállapított értéke a teljes munkaidőre megállapított kötelező legkisebb havi munkabér (minimálbér) ötszörösét nem haladja meg.

[24] A felülvizsgálati kérelemben vitatott érték 1.302.856 forint, amely a minimál bér ötszörösét nem haladja meg, így az ügyben nincs helye felülvizsgálatnak. A Pp. 523. § (2) bekezdése értelmében ezért a felperesnek felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjesztenie.

[25] A Pp. 412. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem és a felülvizsgálati kérelem önálló, eltérő funkciójú kérelmek, a Pp. önállóan szabályozza a benyújtás helyét és határidejét [Pp. 410. § (1) bekezdése és Pp. 412. § (1) bekezdése], valamint a beadványok szükséges tartalmát [Pp. 410. § (2) bekezdése és Pp. 413. § (1) bekezdése], azzal, hogy a kérelmek célja, tartalma is eltérő: az engedélyezés iránti kérelemben a félnek azt kell alátámasztania, hogy a felülvizsgálat engedélyezésének oka [Pp. 409. § (2) bekezdés] fennáll, a felülvizsgálati kérelemben pedig a jogerős ítélet jogszabálysértő jellegét, illetve a Kúria közzétett határozatától eltérő voltát kell igazolnia.

[26] A két kérelem egy beadványba is belefoglalható, ez esetben viszont azokat szerkezetileg el kell különíteni: a felülvizsgálati kérelemre a Pp. 413. § (1) bekezdése, a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemre pedig a Pp. 410. § (2) bekezdése az irányadó, azzal, hogy mindkét résznek önállóan is tartalmaznia kell a rá vonatkozó kötelező tartalmi elemeket (Kúria Pfv.VI.20.764/2020/3. megjelent: BH 2020.366., Pfv.V.20.579/2025/3.).

[27] A felperes a felülvizsgálati kérelme III. pontjában szerkezetileg elkülönülten terjesztette elő az engedélyezés iránti kérelmét, amelyet a Kúria a fenti szempontok mentén vizsgált.

[28] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja a felülvizsgálat engedélyezésének két esetkörét szabályozza: a felülvizsgálat engedélyezését a joggyakorlat egységének, valamint a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása érdekében. Ennek megfelelően eltérő vizsgálati szempontok irányadók e két indokra.

[29] A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálat akkor engedélyezhető, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban – ideértve a Legfelsőbb Bíróság által 2012. január 1-jét megelőzően meghozott és a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 195. § (1) bekezdésében foglaltak szerint továbbra is „alkalmazható” irányelvben, elvi döntésben, kollégiumi állásfoglalásban vagy a kollégiumi véleményben értelmezett jogkérdéseket is – a Kúria jogegységi határozatban vagy az általa a BHGY-ben közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdés vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes, vagy az eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A félnek az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket az engedélyezés iránti kérelmében egyértelműen azonosítható módon – legalább a határozatot hozó bíróság nevének és a határozat számának feltüntetésével – meg kell jelölnie. Kizárólag másodfokon jogerőre emelkedett, vagy legfelsőbb bírósági döntésekre hivatkozhat [Kúria Mfv.II.10.070/2024/2., Pfv.II.21.091/2024/2., Pfv.II.21.283/2024/2.].

[30] A felperes eltérő bírósági határozatokat nem jelölt meg, szétartó bírói gyakorlatra nem hivatkozott, kérelméből a jogegység megbomlásának veszélyére nem lehet következtetni, ezért a Kúria nem találta indokoltnak a felülvizsgálat engedélyezését a joggyakorlat egységének biztosítása céljából.

[31] A Kúria a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható. A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben – egyebek mellett – meg kell jelölni az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, a megsértett jogszabály pontos megjelölésével és az engedélyezést megalapozó okokat, amelyek a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása érdekében indokolják a felülvizsgálat befogadásának engedélyezését [Pp. 410. § (2) bekezdés b), ca) pont; Kúria Mfv.II.10.070/2024/2.].

[32] A felperes nem hivatkozott olyan megváltozott körülményre, amely a bírói gyakorlat módosítását indokolná. Nem oldotta fel továbbá azt a logikai ellentmondást sem, hogy egyfelől hiányolta a joggyakorlat egységét, másfelől az egységes bírói gyakorlat módosítását látta szükségesnek. A Pp. 409. § (2) bekezdésének a) pontja ugyanis vagylagos eseteket tartalmaz, amelyből az következik, hogy a rendelkezés két fordulata egyszerre nem állhat fenn, egyszerre nem képezheti az engedélyezés alapját, mert vagy nincs egységes bírói gyakorlat, vagy van egységes bírói gyakorlat, de az már nem irányadó, nem támogatható [Kúria Mfv.II.10.070/2024/2., Pfv.III.20.584/2023/2.]. A Kúria ezért a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében sem látott módot a felülvizsgálat engedélyezésére.

[33] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjára alapított kérelem esetén a Kúria akkor engedélyezi a felülvizsgálatot a felvetett jogkérdés különleges súlyára figyelemmel egyebek mellett, ha a jogkérdés nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel; a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségére figyelemmel pedig különösen akkor, ha a jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti [Kúria Pfv.V.20.620/2025/2., Pfv.III.20.686/2025/2.].

[34] A Kúria megítélése szerint nem bír különleges súllyal, sem társadalmi jelentőséggel annak megítélése, hogy az eljáró bíróságok adott ügyben a munkaviszony megszüntetésének, a felmondás közlésének, a kijelentésnek a szabályait miként alkalmazták.

[35] A felperes általánosság szintjén mozgó hivatkozása alapján nem állapítható meg, hogy a jogkérdés nagyszámban előforduló új típusú ügyben merült fel, illetve, hogy az a jogalanyok széles körét érinti, ezáltal a felvetettek az egyedi ügyön túlmutató jelentőségűek volnának [Kúria Gfv.IV.30.346/2024/2.].

[36] A jogkérdés a Kúria jogegységi szempontú iránymutatását nem igényli, ezért nem volt lehetőség a felülvizsgálat engedélyezésére a jogkérdés különleges súlya, társadalmi jelentősége miatt [Kúria Gfv.II.30.252/2025/3.].

[37] A Kúria mindezek alapján a felülvizsgálatot a Pp. 411. § (1) bekezdése alapján megtagadta.

[38] A felperes kérelme nem vezetett eredményre. A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a le nem rótt felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem illetéke az állam terhén marad [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pont és 47. § (1) bekezdés; Pp. 83. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés, 525. § (2) bekezdés].

[39] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

[40] Nincs mód a felülvizsgálat engedélyezésére a joggyakorlat egysége, vagy továbbfejlesztése érdekében, ha a fél nem jelöl meg olyan határozatokat, amelyből a széttartó joggyakorlatra következtetni lehet; nem hivatkozik olyan megváltozott körülményre, amely a kialakult bírói gyakorlat módosítását indokolná; nem oldja fel azt a logikai ellentmondást sem, hogy egyfelől hiányolta a joggyakorlat egységét, másfelől az egységes bírói gyakorlat módosítását látta szükségesnek.

[41] Nem engedélyezhető a felülvizsgálat a jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt, ha az általánosság szintjén mozgó hivatkozás alapján nem állapítható meg, hogy a jogkérdés nagyszámban előforduló új típusú ügyben merült fel, illetve, hogy az a jogalanyok széles körét érinti, ezáltal a felvetettek az egyedi ügyön túlmutató jelentőségűek volnának.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró